

wöttis siis Karl Weidner nõuul, tööd ja walitust oma wäsinnd õlade peast nooremate õlade peale laduba. Seda tegi tema aga targu ja ettevaatlikult, ja kui tema fa majapidamist Emili tätte andis, siis pidas tema illa poega niipalju oma käe all, et see mida tarvitab tema oma osi ja et temal ei tulunud poja laua raasulestega leppida.

Kui wana mehel enam tarvis ei läinud wara ja hilja tassitada, siis langes tema nähtavalt koffu, nagu wana riistapuu, mida enam ei liigutata ja milles föif tolmutab ja roostetab. Kuidatolm ja rooste rauda fööwad, nenda fööb tööta elu rannu. — Wanale tuliwad ford forrast mötted surma peale. Tema osi elust tildinenuud. — Selle förwa tuliwad Ernsti ille issa pahemad ja pahemad sõnumid. Tema osi nii laugese lange nud, et kerjamisele veel aga üks samm puudus; omast naest oli tema juba ammu lahkunud. „See on nael minu surnufirstu fürges,” ütles Karl Weidner paha silmaga. Pärandus, mida Ernst ford oodata wöös, oli juba ammu wälja wöetud ja püssitud, nüüd seisib Emil selle waasta, et wend veel midagi saaks. „See on raha sõnniku peale wiiskama, iso,” ütles tema, kui Ernst midagi päris. Aga temal ei olnudki waja selle waasta seista. Oli isa pea kõwa, siis oli tema käsi veel kõwem, kui tema seda ford nõuul wöttis.

Mis oga fa aastate joossus Weidneride maja deo juhtus, — kas peeti pulmi ehk sündis üks laps, ehk kas fanti fedagi litsas firstu wälja firitu-aida, — see ei muutnud wendade wahel midagi. Mis oli Karli sellega tegemist, kui Eduardi majaesse rödm astus, mis punitus see Eduardi külge, kui Karli läwel mure ajet wöttis? — Vapsed stinpool ja sealpool ei olnud iialgi üksteisega tegemist teinud.

Seal langes raske haigus Karli peale ja firutas teda sängi, ja wana mees tundis, et tema seast iialgi enam ei saa illes tööma, et tema ennast pidi lahkumise waasta walmistama. — Siisti sai tema veel ford wihaseks, kui Emil rääkis, et Ernst tulnud olla, enam kerjaja kui forrasisse mehe sarnane, ja isaga wägise koffu saada tahta.

„Mina ei tahha teda näha!” hüüdis wana, — „tema ei pia minu surma raskemas tegema, teda ei sihuta armastus, waid ahnu, — mitte ühtigi ei pia tema saama, tema pärandus on juba ammu püssitud.”

Waljumast veel kui isa rääkinud, kuulutas Emil üsse taga seisva kerjaja-sarnatse perepojale seda otsust, ja needes läts see ära, kes juba nii süga-waast langenud oli, et temal kui völli-kodaniku pojal häbi ei olnud, ennast kalsfudes omas isalinnas näidata.